

Tato práce se věnuje problematice utváření autentické národní identity v současné literatuře ostrova Martinik. Jejím cílem je zmapovat vývoj konceptu identity v literárních dílech tří posledních generací martinických spisovatelů, jmenovitě v dílech Aimého Césaire, zakladatele literárního a kulturního hnutí Négritude, Édouarda Glissant, tvůrce všeobecně společenskovední teorie Antillanité, a v neposlední řadě v dílech Patricka Chamoiseau a Raphaëla Confianta, kteří jsou hlavními představiteli třetí generace martinické literární tvorby 20.století, jež je známá pod názvem Créolité.

Pro plné pochopení problematiky identity v martinické literatuře je však nutné být nejdříve obeznámen s reálnou společenskou situací ostrova. Martinik coby bývalá francouzská kolonie byl od 17. století rájem ekonomiky založené na systému otrokářství. Po zhruba dvě století na něj byli nepřetržitě dováženi afričtí otroci v takovém množství, že brzy začalo početně výrazně převažovat černošské, příp. míšené obyvatelstvo. Přesto evropští kolonizátoři udrželi i po zrušení otroctví roku 1848 svoje dominantní postavení na ostrově, a to jak ekonomické, tak kulturní. V oblasti kultury jim práci usnadnila politika asimilace, prosazovaná mulatskou částí populace ve snaze překonat či zcela potlačit otrokářskou minulost ostrova a jeho obyvatel, záhy nevídanou ve vyšších společenských kruzích ostrova. Tento způsob

136
projevu rasismu, založený na předsudcích spojených s barvou kůže, z martinické společnosti, zdá se, stále ještě nevymizel a nadále udává pravidla společenského uspořádání Martiniku. Dlouho byl právě rasismus důvodem odcizení martinického Já, neboť zablokoval tu část martinické osobnosti, která se vyvinula z afrického kulturního i genetického dědictví. Afrika tudíž byla na Martiniku dlouho tabu, v protikladu s Evropou, resp. Francií, která byla často vnímána jako nedosažitelný ráj na zemi.